

Paraules, catalanes, per Sant Jordi!

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

Com es pot dir 'escrache', havent-hi altres mots tan nostrats?

En Pompeu Fabra deu estar mossegant-se la llengua i fotent cops de peu a la caixa de fusta de la seva tomba. Ara que no som rics continuem sent progressistes. Ho som en tantes coses, i en allò que volem defensar tant davant l'Estat espanyol, la nostra llengua, ens abaixem els pantalons! Ara està de moda l'*escrache*, molt mal traduït per l'escarni!

Il·lustració: Maria Picassó

De petit, vull dir a la meva infantesa -ja que petit, ai las!, ho continuo sent en tots els aspectes i més des de la butaca-, a l'escola de monges, quan es volia escarnir un alumne, se'l castigava fent-li la vergonya! A mi em va tocar una vegada patir-la. El càstig consistia a posar l'alumne davant tota la classe (i a dalt de la tarima), la resta dels alumnes es posaven la mà a la boca i, com els indis (els de les pel·lícules americanes), cridaven un ah! ben llarg (la cosa durava minuts), traient i posant la mà a un ritme intermitent. Us asseguro que l'efecte en un nen o nena enfront de la resta de la classe era estremidor, tant pel soroll com per la por escènica. En els cas dels nois era freqüent posar el xicotet davant una classe de noies (ensenyament masculista).

Un altre acte d'escarni era fer els esquellots, una pràctica habitual en els anys del còlera (eufemisme de les no tan llunyanes dècades d'abans i durant el franquisme), quan un vidu tornava a casar-se. Com que la butxaca estava buida de diners, no foradada com ara, en aquesta situació el nou casat no feia festa pel nou casori, i els amics, veïns i familiars del nou casat es posaven davant la casa o sota el balcó i feien soroll, barrila, cantaven..., fins que eren convidats a un refrigeri, un àpat o una beguda.

O sigui que: catalans, no fem més *escraches* i fem la vergonya o els esquellots! Després no ens queixem de la degeneració lingüística.